

бжзгаха, а сега не може да имъ дососа тръвни; тѣ му добжръ
кярець обѣщаватъ, и лозето отъ сега е познато, че бжчви не
ще му пососатъ. Нищо зло му не минува презъ умѣтъ, отъ
нищо хаберъ нѣма и за нищо не мисли; салтъ съ четири очи
гѣбда, кога ще си житцето въ житницата прибере, отъ него да
продаде и сѣкиму почтенно да са наплати, а кога ще той вин-
цето въ бжчвата да налей, на да са отъ него хубавичко насмуче,
хубавичко да са понареже, че дѣ си калпака крѣхне и весело да
си поголей.

Пролѣтно слжнчице весело грѣе; синъ зюмбилъ хубаво цвѣти;
аленъ-бялъ цвѣтъ отъ плодовици джрвета по зелена морава са
сипе; нивитѣ наврѣдъ са зеленеетъ, сичко влиза като въ новъ
животъ, сичко хубаво, сичко пріятно и весело, а само ти скр-
чице мое, само ти, защо тѣй сключено стоишь? и ти лице мое,
защо тѣй скрнешъ и линеешъ? да ли нѣщо предвиждашь? да ли
нѣщо предчувствувашь?

—
Ахъ години, зли години.

Черни, грозни та усилни!

К.

Г А Р В А Н Ъ.

„Ахъ ти, гарванъ, защо гракашь?

Гарванъ птица черна

Въ сухи гранки тукъ тамъ скачешъ

Не ли искашь зѣрна?

—
Гарванъ кажи, кажи клѣтникъ

Какви вѣсти носишь,

Гарванъ, гарванъ, ти зѣлъ вѣстникъ,

Не ли жалость носишь?

Жензифовъ.

—
Четемъ у вѣстницитѣ:

„ . . . Като Българинъ публицистъ ние не веднжждъ описаме
болкитѣ и страданията на Българскія народъ, като привличаме